

החובל פרק שמיני בבא קמא

צב.

עין משפט
גב מצוה

קד א מיי פ"ו מהל' מלכ"ס הלכה ח סמג לאון רטו:
קב ב מיי פ"ה מהל' חובל ומיזק ה' ט ופ"ב מהל' משובה ה' ט סמג עשין ע טו"שע ח"מ ס"ר טכז ספ"א:
קו ג מיי שם הלכה י ופ"ו מהלכות דעות הלכה ו ופ"ב מהלכות משובה הלכה י טו"שע שם טו"שע ח"מ ס"ר טכז ספ"א:
קד ד ה מיי פ"ה מהל' חובל ומיזק הלכה י סמג עשין ע טו"שע ח"מ ס"ר טכז ספ"א:
קב ה מיי שם הלכה יג טו"שע שם ספ"א:
קו ט מיי פ"ו מהלכות מלכ"ס ה' ט סמג לאון רלב גלו:
קיא י מיי פ"ג מהל' גזירות ה' ח סמג עשין קלט:

יכול אפי' מעולה דמיס. לקורה יותר מפירות יהא סרק קודם לו: ס"ל רק. מיעט הקדמה: מקור שלהן ועיקרן (ט). ל"א הבא לי קור שהוא רק לאכול וגדל סביב שרשיו כלומר כלה עיקרם מפני שמפקיד ונחל את הקור: גופני קני דיקני. מדמי היין יכולין

HebrewBooks.org. ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

יכול אפילו מעולה בדמים ת"ל רק שמואל אייתי ליה אריסיה תמרי אכיל מעים בהו מעמא דחמרא א"ל מאי האי א"ל ביני גופני קיימי אמר מכחשי בחמרא כולי האי למוחר אייתי לי מקורייהו: רב חסדא הוא האלי בי גופני אמר ליה לאריסיה עקרינהו גופני קני דקלי דקלי לא קני גופני: **מתני'** אע"פ שהוא נותן לו אין נמחל לו עד שיבקש ממנו שנאמר ועתה השב אשת וגו' ומנין ישאם לא מחל לו שהוא אכורי שנאמר ויתפלה אברהם אל האלהים וירכא אלהים את אבימלך וגו' והאומר סמא את עיני קמע את ידי שבר את רגלי חייב הע"מ לפטור חייב ה' יקרע את כסותי שבר את כדי חייב ה' ע"מ לפטור פטור העשה בן לאיש פלוני על מנת לפטור חייב בין בגופו בין בממונו: **גמ'** ת"ר כל אלו שאמרו דמי בושתו אבל צערו אפי' הביא כל אילי נביות שבעולם אין נמחל לו עד שיבקש ממנו שנאמר והשב אשת האי"ש כי נביא הוא ויתפלה בערך

(א) לעיל ס"ז. (ב) נמי סוס' גישין פד: ד"ה ותיסקי מנות נ. ד"ה עלי. (ג) מכות ט. (ד) ג"ה עלי. (ה) מכות יא. סוטה ז: (ו) ע"ש. (ז) צ"ק קעד: יוחנן [ק"ו]: ערביי כג. (ח) צבורים פ"ג מ"מ. (ט) דנדימס ג"ג. (טו) צ"ה ש"א: נוסף: שלא יפלטו כהן עין העט, (י) וז"ל היתלמו, (יא) ויגדו על נמאלי לתיך הפכה קל"ט, (יב) ונבדק וישב ח"ן. (יג) ונבדקו לתיך. ויקנה אור השלם.

תורה אור השלם

1. ויקנה אור השלם אשת האי"ש כי נביא הוא ויתפלה בערך ויתנה ואם אינה משיב דע כי מות תמות אמה וכל אשר לך: בראשית כ ז. ויתפלה אברהם אל האלהים וירכא אלהים את אבימלך ואת אשתו ויאמרתו וילדה: בראשית כ ז. ויאבדמלך לא קרב אליה ויאמר אדני הגוי גם צדיק תהיה: הלא הוא אמר לי אחתי הוא והיא גם היא אמרה אמי הוא בתמי לבבי ובגנן כפי עשיתי ואת: בראשית כ ד-ה. 2. בי עצר עזר? בעד כל רגום לבית אבימלך על דבר שרדה אשת אברהם: בראשית כ ח. 3. ויהי שבת אוב בהתפללו בעד רעהו ויחף? את כל אשר לאיוב למשנהו: איוב כבי. 4. ויהי פקד את שרה כאשר אמר ויעש? לשרה כאשר דבר: בראשית כ א. 5. לקחה תריבוי אילי בקלכם פשעתיים בי נאם? ידמיהו ב כט. 6. ויאמר? אל משה עד אנה תביאנו לשקומ? מצותי ותורתי: שמות טז כח. 7. ואת היתדה ויאמר שמע? קול יתדה ואמר עמו ותיבאנו קדו רב לו ועזר ממצויו תהיה: דברים לו ז. 8. ויהי רעיון אילן מילתא דתהו הילכתא כותיה: לא הוה סלקא ליה. כלומר לא היה עולה צדו לנימור שמעתתא אליבא דהלכתא: הסגנון והכתיב נוסחין לכתב. והעשיריים לא היו נותנין קלותיה לכתב: נגרים שצטים: ועממא

לא באיורי גזורים היו כמו יהודה שנקבל: **מי** גרם לראובן שהודה יהודה. אע"ג לאלמר צמדש ויש צמדש בן הבור מלמד ששט משקו ומתעניתו שצבל יועי אציו חה היה קודם דמעשה תמר מכל מקום לא הודה צדיקם עד אחר שהודה יהודה: שיתין

לא בעי אהדורי אמר רבי שמואל בר אשתי אומר ר' יונתן השב אשת האיש מכל מקום ודא אמרת ג' הגוי גם צדיק תהרוג הלא הוא אמר לי אחותי היא והיא גם היא אמרה אחי הוא נביא הוא וכבר לימד אכסנאי שבא לעיר על עסקי אכילה ושתיה שואלין אותו או על עסקי אשתו שואלין אותו אשתך היא אחותך היא מכאן לכן נח ש' שנהרג שהיה לו ללמוד ולא למד: **כ** כי עצר עזר ה' אמר ר' אלעזר שתי עצירות הללו למה אחת באיש שכבת זרע שתים באשה שכבת זרע ולמה אחת בשבת זרע אחת בשבת זרע ושתיים באיש שכבת זרע ושתיים באשה שכבת זרע וידידה רבינא אמר שלש באיש שכבת זרע וקטנים ופי שבעת ארבעה באשה שכבת זרע ולמה אחת בשבת זרע וקטנים ופי שבעת ארבעה ר' ינאי אפילו תרנגולת של בית אבימלך לא הטילה ביצתה א"ל רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמור רבנן כל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה א"ל דכתיב **וה'** שב את שבות איוב בהתפללו בעד רעהו אמר ליה את אמרת מהתם ואנא אמינא מהכא **ויתפלה** אברהם אל האלהים וירכא אלהים את אבימלך ואת אשתו ואמהותיו **וגו'** וכתוב **וה'** פקד את שרה כאשר אמר וגו' כאשר אמר אברהם **אל** אבימלך אמר ליה רבא לרבה בר מרי מנא הא מילתא דאמרי אינשי בהדי הוצא לקי כרבא א"ל דכתיב **למה** תריבו אלי כלכם פשעתם בי נאם **ה'** אמר ליה את אמרת מהתם ואנא אמינא מהכא **עד** אנה מאנתם לשמור מצותי ותורתי אמר ליה רבא לרבה בר מרי כתיב **ומקצה** אחיו לקח חמשה אנשים מאן נינהו חמשה א"ל הכי א"ר יוחנן אותן שהוכפלו בשמות יהודה נמי איכפולו מיכפל אמר ליה למילתיה הוא דאיכפל **ד** דאמר ר' שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן מאי דכתיב **והי** ראובן ואל ימות ויהי מתיו מספר ואת ליהודה כל אותן ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר היו עצמותיו של יהודה מגולגלין בארון עד שבא משה ובקש רחמים אמר לפני רבונו של עולם מי גרם לראובן שיוודה יהודה **(ה)** מיד שמע ה' קול יהודה על איבריה לשפא לא הוה קא מסקי למתיבתא דרקיעא **וה'** ואל עמו תביאנו לא הוה ידע מאי קאמרי **וה'** וידו רב לו לא הוה סליק ליה שמעתתא אליבא דהלכתא עניותא אמר ליה דתנן עשירים מכורים בקלותות של זהב ושל כסף ועניים בסלי נצרים שבה ערבה קלופה הסלים והכורים נותנים לכהנים אמר ליה ואנא אמינא מהכא

הגהות הב"ח

(א) גמ' ללאון שורה יהודה שפע כל' ותיבת מיד נמקט: (ב) רש"י ד"ה מקוריינו מקור שלהן ועיקרן כלימור בלה עיקרם מפני שמפקיד ל"א הבא לי קור שרשיו ומחל את הקור לכל'.

לעזר רש"י

אשלישיה שדנ"א [אישלושי שדנ"א] מקום הנקט. פקד.

מוסף רש"י

קרע את כסותי שבר את כדי חייב. דה"כ קמחל לה אס מלכה קרע ושלא אכל פיטח לו על מנת. פטור (יע"ד) (כז). בהדי הוצא לקי כרבא. מל דהיוט הוא. על ידי הכטעים מתגנין ה' כסו. אותן שהוכפלו כלכם פשעתם בי. אף הדיקום נמשע (ידמ"ח) ב כסו. אותן שהוכפלו במשמתם. ארון שכלם משה שמותן הם החלשים ואותן שהוכפלו על אונן הדיא לפי פרעה. יהודה שהוכפלו שמו לא הוכפל משום הלכות אלא טעם יש כדל (בראשית) ז. י. ע"ש ש"ה בספרי. ושבי"ד פירשו אותן שלא כפל שמותן. מאי דכתיב יהי ראובן כ' ויהא ליהודה. אין לך צניכט כל הצטים מתתלת חת סוף מו (סוטה ז) מה חת לספקן יהודה ללאון ומה רחם להתחיל צניכט יהודה ללאון חת ליהודה. אלא לפי שהעלות כל הצטים שלקן קיים וכל יהודה מגולגלין. אמר לשון זה יתי ראובן, כלומר ראובן שלקו קיימת כלתו הוא יו חתמיה ליהודה סהה מגולגלין (שבת ז"א). עצמותיו של יהודה מגולגלין. עממתם של הצטים העלו מנמרים, והוא שאלמר יוסף והעלמם

את עצמותי מזה אחסם. עם עצמותי, והיו עצמות כל הצטים שלקן קיימת יהודה חבירו מתפרקן ומתגלגלין כלאריות, מפני שנהיה את עצמו נטרטו של צנימן ומשתי לך כל הימים, אפילו לעולם הבא. ומהכא נפקא לן גמ' על הכס פליתו על מנא הוא כל (ת"ח: טו). מי גרם לראובן שיודה. נמשעה יועי אציו, יהודה. יהודה נמשעה תמר, וכן היה מסורת צדיקם, ומלך אגדה ד' מתוממם כאלמר יהודה נציק ממני עמד ראובן והמר כללני יועי אציו, ועשיו יתי ראובן, שלקו קיימת כלתו הוא, חת ליהודה שהוה מתגלגל (שם). לשפא. למקום שמתקן מסס, כמו דשך ומכומיה (שם) נכסו עצמותיו למקום ציבור ששפו משם (שבת ז"א). למתיבתא דרקיעא. ינא ולמן שם שאר הכמסום (שם: טו). ולמשקל (שם) יתי רב לו כל ליידי רבני לעמנו נגד מצוינו (שבת ז"א). אליבא דהילכתא. לא היה צוה לומר דבר התמקבל (שם: טו).

כל אלה שאמרו דמי בשת, אבל צערו כלום? צער נפשו אינו נמחל לו וכו'. פיר', שבא מלאך לתורו אבימלך מפני שלא שמעו ידועו אלה על עיסקי אכילה ושתייה אלא על עיסקי אשתו. מיכן אמרו בן נוח נהרג שהיה לו ללמד ממעשה אבימלך ולא למד. פיר', שלוש עצירות באיש שכבת זרע כשמסמו, קטנים השתנו מי רגלים ופי טבעת מקום הוצאת הרעי, מוסף באשה פתיחה הוחם בנת הלילה. כ'ן אשה כי תוריע וילדה וכו' אם אשה מורעת תחילה, כל אלו השמעות שאמ' ליה רבא לרבה בר מארי דברי הגדה הן, ופשוטין הן.

ולמיתרה. ינא ולמן (שם). ידו רב לו. יהא לו נמון לרבי רינו, והוא דמדי ידו לשון מלמה הוא מלממה של מורה